

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 września 2021 roku w Warszawie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

w związku z odwołaniem K. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 września 2019 roku, znak: (...)

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 marca 2020 roku, sygn. VI U 456/19

1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję z dnia 17 września 2019 roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje K. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 11 marca 2019 roku w wysokości odpowiadającej 10 (dziesięciu) % stałego uszczerbku na zdrowiu;
2. oddala apelację w pozostałym zakresie.

sędzia Agnieszka Stachurska

Sygn. akt VII Ua 37/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2021r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 października 2021r. w Warszawie

sprawy K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

w związku z odwołaniem K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 września 2019 roku, znak: (...)

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 marca 2020 roku, sygn. VI U 456/19

postanawia:

sprostować oczywistą omyłkę w punkcie 1 sentencji wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 września 2021r. w ten sposób, że w miejsce słowa „(dziewięciu)” wpisać słowo „(dziesięciu)”.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 20 marca 2020r., wydanym po rozpoznaniu odwołania K. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 września 2019r., znak: (...), zmienił decyzję w ten sposób, że przyznał K. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 11 marca 2019r. w wysokości odpowiadającej 20 % stałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że K. K. jest zatrudniony u płatnika składek w Komendzie Głównej Policji w W. na stanowisku diagnosty samochodowego w Wydziale (...) Biura (...)Policji KGP.

W dniu 11 marca 2019r. odwołujący miał pracować w godzinach od 7:30 do 15:30 w obiekcie przy ul. (...) w W.. Około godziny 10:00, przechodząc przez salę napraw (...) w celu omówienia ze ślusarzem rodzaju części do pojazdu, będąc na wysokości podnośnika diagnostycznego, potknął się o betonową krawędź nieużytkowanego kanału zabezpieczonego metalową pokrywą. Stracił równowagę, a upadając próbował podeprzeć się łokciem. Ręka wygięła mu się nienaturalnie i poczuł ból w prawym nadgarstku. Został zawieszony do Szpitala na ul. (...) w W.. W Szpitalnym Oddziale Ratunkowym, po dokonaniu prześwietlenia RTG, stwierdzono złamanie końców dalszych kości promieniowej i łokciowej. Dokonano nastawienia kości, po czym unieruchomiono nadgarstek opatrunkiem gipsowym i zalecono stosowanie leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych.

Zdarzenie z dnia 11 marca 2019r. zostało uznane przez pracodawcę za wypadek przy pracy spowodowany potknięciem o krawędź łączenia podłogi betonowej z płytą metalową zasłaniającą kanał. W wyniku wypadku u odwołującego doszło do urazu nadgarstka prawego, którego leczenie wymagało repolaryzacji i unieruchomienia. Następnie wymagane było leczenie specjalistyczne i rehabilitacja. W trakcie leczenia doszło do wtórnego zagięcia osi kości i przemieszczenia, a także do skrócenia kości promieniowej poniżej kości łokciowej i przesunięcia dogrzebietowego i zagięcia kąтового 15 stopni. W wyniku urazu nadgarstka i dalszych następstw nie doszło do powikłań wtórnych - krążeniowych albo troficznych.

Wypadek przy pracy z dnia 11 marca 2019r. spowodował u odwołującego duże ograniczenie ruchomości prawego nadgarstka w zakresie zgięcia i odgięcia, co odpowiada stałemu uszczerbkowi na zdrowiu w wysokości 20%.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie protokołu powypadkowego, a w zakresie oceny wysokości uszczerbku na zdrowiu i jego charakteru oparł się na opinii biegłego ortopedy-traumatologa M. G., którą ocenił jako spójną i rzeczową. Została ona sporządzona po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej i przeprowadzaniu badania odwołującego. Wnioski zawarte w opinii są uzasadnione i poddają się weryfikacji. Sąd Rejonowy nie znalazł zatem podstaw do zanegowania wniosków w niej zawartych.

Odnosząc się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy- traumatologa innego niż M. G., Sąd pierwszej instancji wskazał, że wniosek ten pominął, ponieważ ocena dokonana przez biegłego, który wydał opinię, jest kompleksowa. Ponadto biegły jest specjalistą w dziedzinie ortopedii, a niezadowolenie

organu rentowego ze wskazanej w opinii wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu nie stanowi podstawy do zasięgnięcia opinii kolejnego biegłego.

Dokonując rozważań prawnych, Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019r. poz. 1205 - dalej jako ustawa wypadkowa) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje "jednorazowe odszkodowanie" - dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (art. 11 ust. 2), zaś za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (art. 11 ust. 3). Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art. 11 ust. 4 ustawy zasiłkowej).

W rozpatrywanej sprawie poza sporem pozostawała kwestia zakwalifikowania zdarzenia z dnia 11 marca 2019r. jako wypadku przy pracy. Organ rentowy nie kwestionował tego, że wskazane zdarzenie było wypadkiem przy pracy spowodowanym przyczyną zewnętrzną, było nagłe i miało związek z pracą.

Analizując uszczerbek na zdrowiu, jakiego wskutek wypadku doznał K. K., Sąd Rejonowy oparł się na opinii biegłego ortopedy-traumatologa M. G. i w konsekwencji stwierdził, że decyzja z dnia 17 września 2019r. nie odpowiada prawu. Dalej wskazał, że w następstwie wypadku przy pracy z dnia 11 marca 2019r. odwołujący doznał urazu prawego nadgarstka. Po zakończonej rehabilitacji i procesie leczenia, związanym z tym urazem, nie doszło do powrotu do pełnej sprawności w zakresie funkcjonowania prawej ręki. Przebyty uraz - złamanie nasady dalszej kości przedramienia prawego oraz wyrostka rylcowatego kości łokciowej, spowodował że w związku z wtórnym zagięciem kości i przemieszczeniem doszło do dużego ograniczenia ruchomości oraz do zniekształcenia kości - skrócenia kości promieniowej poniżej kości łokciowej, a także do przesunięcia dogrzbietowego i zgięcia kąтового - 15 stopni. Powyższe uzasadnia przyjęcie, że u odwołującego występuje stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 20%, ustalony na podstawie poz. 122b rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe z dnia 20 marca 2020 roku wraz z uzasadnieniem, k. 33 i 41 – 42 a.s.).

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji, a także o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Organ rentowy zarzucił Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na przyjęciu opinii biegłego sądowego ortopedy mimo zaistnienia poważnych wątpliwości co do treści tejże opinii w zakresie oceny wysokości uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 11 marca 2019r., jak również polegające na pominięciu wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, mimo zaistnienia poważnych wątpliwości co do treści ww. opinii;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na wynik sprawy, polegający na przyjęciu, że uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego wynosi 20%.

Uzasadniając apelację pełnomocnik organu rentowego wskazał, że Sąd pierwszej instancji w oparciu o opinię biegłego ortopedy ustalił, że uszczerbek na zdrowiu odwołującego wynosi 20%. Przewodniczący Komisji Lekarskiej w stanowisku z 5 lutego 2020r. zakwestionował ww. opinię podnosząc, że pozostaje ona w sprzeczności z opinią

Komisji Lekarskiej, w sytuacji braku nowych okoliczności w sprawie. Wątpliwości organu rentowego nie były więc tylko wyrazem niezadowolenia strony z treści opinii, lecz wskazywały na wymagające wyjaśnienia rozbieżności oceny stanu zdrowia odwołującego, szczególnie że opis badania przeprowadzony przez biegłego sądowego był zasadniczo odmienny od opisu Komisji Lekarskiej ZUS. Wobec tego organ rentowy wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy-traumatologa. Sąd pominął ten wniosek uznając, że stanowi jedynie wyraz niezadowolenia organu rentowego, wobec tego zarzut naruszenia art. 286 k.p.c. jest zasadny. Decyzja Sądu narusza zasadę swobodnej oceny dowodów, bowiem orzeczenie zostało wydane bez wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego (apelacja organu rentowego z dnia 25 maja 2020r., k. 45 - 46 a.s.).

W odpowiedzi na apelację K. K. wniósł o oddalenie apelacji. Wskazał, że powołany przez Sąd pierwszej instancji niezależny i obiektywny biegły sądowy ortopeda-traumatolog przyznał mu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku w wysokości 20% i jego zdaniem nie ma podstaw do kwestionowania tej opinii. Powołanie kolejnego biegłego nie znajduje uzasadnienia, a ponadto generowało będzie zbędne koszty i niepotrzebnie przedłużało postępowanie (odpowiedź na apelację z dnia 15 lipca 2020r., k. 54 - 55 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. okazała się w części zasadna, przez co skutkowałą koniecznością częściowej zmiany zaskarżonego wyroku, zaś w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu.

Wstępnie przypomnieć należy, że sąd drugiej instancji, jako sąd nie tylko odwoławczy, lecz także merytoryczny, nie może poprzestać na zbadaniu zarzutów apelacyjnych. Powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego. Jeżeli sąd drugiej instancji po rozpoznaniu sprawy zgadza się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, może ograniczyć się do stwierdzenia, że przyjmuje ustalenia i wnioski tego sądu jako własne. Powyższe wynika z tego, że postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem postępowania przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji. Z tego względu sąd drugiej instancji ma nie tylko prawo, lecz i obowiązek rozważenia na nowo całokształtu okoliczności istniejących w chwili zamknięcia rozprawy apelacyjnej oraz własnej ich swobodnej i samodzielnej oceny (art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.). Każdorazowo efektem tej merytorycznej oceny powinno być dokonanie ustaleń faktycznych i na ich kanwie wydanie wyroku. Oznacza to, że sąd drugiej instancji nie wyrokuje na gruncie ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Oczywiście dopuszcza się możliwość przyjęcia przez sąd drugiej instancji bez jakiegokolwiek modyfikacji ustaleń faktycznych zawartych w zaskarżonym wyroku jako podstawy rozstrzygnięcia (tak np. w wyroku SN z 19 maja 1998r., II CKN 770/97, LEX nr 82299; zob. też wyrok SN z 8 października 1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999/3, poz. 60). Zarazem jednak orzecznictwo wyraźnie akcentuje, że ustalenia sądu pierwszej instancji nie są dla sądu drugiej instancji wiążące, stąd też obowiązek dokonywania własnych ustaleń istnieje niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku (zob. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN mającej moc zasady prawnej z 23 marca 1999r., III CZP 59/98, OSNC 1999/7-8, poz. 124). Opierając się na materiale zebranym w postępowaniu w pierwszej instancji, sąd drugiej instancji może przykładowo poczynić nowe ustalenia jedynie w wyniku odmiennej oceny wiarygodności zeznań świadków lub stron. Sąd ten może też na podstawie zawartego w aktach sprawy materiału procesowego (protokołów zeznań, dokumentów) jedynie uzupełnić ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji.

W przedmiotowej sprawie ustalenia sądu pierwszej instancji, odnoszące się do przebiegu i skutków zdarzenia z dnia 11 marca 2019r., uznanego za wypadek przy pracy, nie były kwestionowane przez strony i jako takie, nie budząc wątpliwości również Sądu Okręgowego, nie wymagały korekty. Uzupełnienia, a w konsekwencji również zmiany wymagały natomiast ustalenia Sądu Rejonowego odnoszące się do wysokości uszczerbku na zdrowiu, jaki wystąpił u odwołującego w wyniku wskazanego zdarzenia. W tym zakresie organ rentowy sformułował w apelacji zarzuty, które sąd drugiej instancji podzielił, oceniając że Sąd Rejonowy naruszył przepisy prawa procesowego wskazane w środku zaskarżenia, a w konsekwencji błędnie ustalił stan faktyczny. Taka ocena wynika z tego, że sąd pierwszej instancji bezzasadnie pominął zgłoszony przez organ rentowy dowód z opinii innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii niż M. G., a podjętą w tym zakresie decyzję uzasadnił lakonicznie, wskazując jedynie na fakt,

iż opinia ww. biegłego jest kompleksowa, a organ rentowy jedynie wyraził niezadowolenie z procentowego uszczerbku na zdrowiu. Tymczasem organ rentowy, co pełnomocnik Zakładu akcentował w apelacji, przedstawił stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS wskazujące na rozbieżności w ocenie stanu zdrowia, jakiej dokonał biegły oraz organy orzecznicze Zakładu. Sąd pierwszej instancji w ogóle do tego stanowiska się nie odniósł, a nawet więcej – nie dysponował nim wydając orzeczenie, mimo że pełnomocnik Zakładu w piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2020r. (k. 26) powołał się na nie, a nawet wymienił, że jako załącznik do ww. pisma taki dokument dołącza. Sąd Rejonowy tej okoliczności w ogóle nie zauważył i nie podjął żadnych działań, aby ustalić, czy stanowisko Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS zostało dołączone do pisma z dnia 5 lutego 2020r., tylko nie zostało wszyte do akt, czy rzeczywiście nie dołączono go. Wprawdzie prezentata sądu widniejąca na piśmie opatrzonym ww. datą zawiera informację „kopia”, jednak trudno ustalić co dokładnie z tej informacji wynika. Po pierwsze, pracownik umieszczający taką prezentatę na piśmie mógł pojęciem „kopia” objąć zarówno pismo, jak i załącznik. Po drugie, prezentata umieszczona na piśmie zawiera miejsce na odrębne oznaczenie liczby odpisów oraz załączników, lecz takiego oznaczenia nie umieszczono. Po trzecie, analiza pieczęci sądu umieszczanych na innych pismach składanych przez strony wskazuje, że pracownicy sądu już wcześniej nie odnotowywali dokładanie, czy i jaka liczba odpisów oraz załączników została złożona do akt. O tym jednak organ rentowy nie miał wiedzy z racji tego, że Sąd Rejonowy uzasadniając wydane orzeczenie nie wskazał, by pismo Zakładu kwestionujące opinię biegłego nie zostało złożone w komplecie, tj. z załącznikiem zawierającym konkretne zastrzeżenia. Do tych zastrzeżeń pełnomocnik Zakładu odwołał się w apelacji, a Sąd Okręgowy ocenił, iż są one zasadne przede wszystkim z uwagi na okoliczność, że zachodzi uzasadniona wątpliwość dotycząca rozbieżności między oceną dokonaną przez Komisję Lekarską ZUS i biegłego sądowego w zakresie ustalonego uszczerbku na zdrowiu i to nie tylko w aspekcie jego procentowej wysokości, ale także konkretnego punktu tabeli określającej procentowy uszczerbek na zdrowiu, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tekst jedn. Dz. U. 2020r., poz. 233), który stał się podstawą oceny. Wskazane kwestie są istotne o tyle, że zarówno Lekarz Orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS, jak i biegły sądowy ortopeda - traumatolog oceniali ten sam uraz i co najważniejsze, oceny tego urazu dokonali w odniesieniu do tego samego narządu, jednakże w oparciu o inny punkt tabeli uszczerbkowej. Lekarz Orzecznik ZUS oraz Komisja Lekarska ZUS zakwalifikowali uszczerbek na zdrowiu odwołującego, będący skutkiem wypadku przy pracy z dnia 11 marca 2019r., zgodnie z punktem 122a tabeli, zaś biegły ortopeda – traumatolog zakwalifikował ten uszczerbek zgodnie z punktem 122b, nie uzasadniając przy tym, dlaczego dokonał odmiennej kwalifikacji w tym zakresie. Poza tym występowała w sprawie znacząca rozbieżność pomiędzy uszczerbkiem, jaki ustalił ZUS oraz biegły sądowy, co jest istotne tym bardziej, że sam odwołujący wnioskował o zmianę decyzji i przyznanie mu jednorazowego odszkodowania w wysokości, która odpowiada 12% uszczerbku na zdrowiu. Wskazane wątpliwości powinny zostać wyjaśnione poprzez dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności. Jednak sąd pierwszej instancji nie uczynił tego, naruszając przepisy wskazane w apelacji. Uzupełnienia w wymienionym zakresie dokonał Sąd Okręgowy, dopuszczając dowód z opinii dwóch różnych biegłych z dziedziny ortopedii.

W opinii z dnia 18 marca 2021r. biegły sądowy ortopeda Z. T. zaznaczył, że nie dysponuje radiogramami prawego nadgarstka, przed i po repozycji. Z historii choroby wywnioskował, że doszło do zagięcia grzbietowego odcinka dalszego prawej kości promieniowej. Wskazał również, że odwołujący nie wyraził zgody na leczenie operacyjne. Złamanie dalszych nasad kości prawego przedramienia wygoiło się z zagięciem grzbietowym. W związku z powyższym, według biegłego, uzasadnione było ustalenie 10% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego skutkami wypadku przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 11 marca 2019r., zgodnie z punktem 122a tabeli (opinia biegłego sądowego Z. T. z dnia 18 marca 2021r., k. 76 a.s.).

Do powyższej opinii uwagi zgłosił odwołujący, w którego ocenie brak radiogramów prawego nadgarstka powoduje, że opinia nie jest rzetelna, bowiem opiera się jedynie na historii choroby (pismo procesowe odwołującego z dnia 8 kwietnia 2021r., k. 85 a.s.). Organ rentowy również nie zgodził się ze stanowiskiem wyrażonym w ww. opinii, podnosząc że biegły nie badał ubezpieczonego, co uczyniła Komisja Lekarska ZUS, co utrudnia porównanie obu ocen,

których dokonuje się głównie pod kątem stanu klinicznego i funkcjonalnego (pismo procesowe organu rentowego z 12 kwietnia 2021r. z załącznikiem, k. 89 – 90 a.s.).

W kolejnej opinii, której wydanie zlecił Sąd Okręgowy, biegły sądowy ortopeda P. R. wskazał, że w wyniku wypadku przy pracy w dniu 11 marca 2019r. K. K. doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% na podstawie pozycji 122a tabeli uszczerbkowej. Biegły wyjaśnił, że ocena uszczerbku na zdrowiu w takiej wysokości wynika z analizy całości dokumentacji medycznej oraz badania odwoływającego. Biegły przeanalizował również dokumentację radiologiczną, co stanowi najbardziej istotny składnik dokumentacji medycznej. Wyjaśnił, że złamanie dalszej nasady kości promieniowej miało charakter złamania wieloodłamowego i śródstawowego. W przebiegu leczenia uzyskano zrost złamania z nieznacznym obniżeniem wysokości kości promieniowej, co spowodowało górowanie obwodu kości łokciowej. W normalnych warunkach kość promieniowa góruje ponad kością łokciową od 11 do 12 mm. Ponadto złamanie wygoiło się z zagięciem grzbietowym odłamu dalszego o ok. 15°. W normalnych warunkach obwód kości promieniowej jest pochylony o ok. 11-12°. Opisane powyżej zmiany widoczne na radiogramach wskazują na trwałe zaburzenie prawidłowej anatomii prawego nadgarstka. Doszło do nieodwracalnego zaburzenia jego kongruencji. Skutkuje to zaburzeniem ruchomości nadgarstka. Biegły zaznaczył, że ocena uszczerbku wyłącznie na podstawie ruchomości nadgarstka jest bardzo pobieżna i nieprecyzyjna, ponieważ zakres ruchów dla funkcji ręki i nadgarstka nie jest najistotniejszym składnikiem. Biorąc pod uwagę biomechanikę nadgarstka, zasadnicza jest jego stabilność. Wszelkie czynności, tj. krojenie chleba, kopanie łopata czy gra na fortepianie, wymagają stabilnego nadgarstka. Ograniczenie funkcji ruchowej jest drugorzędne. W przypadku ubezpieczonego, w ocenie biegłego, mogło dojść do zaburzenia stabilności nadgarstka. Potwierdzeniem tego jest złamanie wyrostka rylcowatego kości łokciowej, do którego przyczepia się chrząstka trójkątna, a także opis badania USG nadgarstka, potwierdzający uszkodzenie chrząstki trójkątnej. Złamanie wyrostka rylcowatego w większości przypadków skutkuje uszkodzeniem chrząstki trójkątnej, której jeden z przyczepów znajduje się w tej okolicy. Biegły wskazał także, że chrząstka trójkątna jest bardzo ważnym stabilizatorem dalszego stawu promieniowo-nadgarstkowego i jej uszkodzenie objawia się niedomogą i bólami. Podsumowując, biegły sądowy P. R. wskazał, że uszczerbek na zdrowiu, który ustalił, wynika z wnikliwej oceny wszystkich aspektów doznanego urazu i przyporządkowania do punktu tabeli. Zarazem jednak podkreślił, że nie jest możliwe ustalenie uszczerbku na zdrowiu posługując się wyłącznie opisami w tabeli (opinia biegłego sądowego P. R. z dnia 15 czerwca 2021r., k. 109 - 111 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń. W piśmie procesowym z dnia 7 lipca 2021r. organ rentowy poinformował, że nie wnosi uwag do ww. opinii biegłego sądowego (pismo procesowe z 7 lipca 2021r., k. 123 – 124 a.s.), natomiast K. K. nie przedstawił swego stanowiska na piśmie. Sąd Okręgowy oparł ustalenia odnośnie wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu, jaki wystąpił u odwoływającego w związku z wypadkiem przy pracy, na opiniach biegłych sądowych z zakresu ortopedii, przeprowadzonych w postępowaniu drugo instancyjnym. Obaj biegli powołali się na punkt 122a tabeli dołączonej do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r., zgodnie z którym złamania w obrębie dalszych nasad jednej lub obu kości przedramienia, powodujące ograniczenia ruchomości nadgarstka i zniekształcenia - w zależności od stopnia zaburzeń czynnościowych ze zniekształceniem prawej kończyny - są kwalifikowane od 5% do 15% uszczerbku na zdrowiu i ustalili uszczerbek na 10%. Ponadto Sąd miał na uwadze, że wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego P. R., w przeciwieństwie do opinii Z. T., zostały zaaprobowane przez odwoływającego i organ rentowy, bowiem żadna ze stron nie złożyła wobec niej zastrzeżeń. Dodatkowo zaakcentowania wymaga, że biegły P. R. badał K. K. i dysponował pełną dokumentacją, zatem jego opinia, która jest zbieżna z opinią Z. T., ostatecznie przesądziła o wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu.

Dokonując w dalszej kolejności analizy przepisów prawa materialnego Sąd miał na względzie, że zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019r., poz. 1205) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art. 11 ust. 2-4).

Oceny wysokości trwałego uszczerbku na zdrowiu dokonuje się na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. W tabeli oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wymienia się rodzaje uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia, które mogą powodować zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu.

Za stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu nie może być uznany jakikolwiek doznany uszczerbek na zdrowiu, ale tylko ten, który jest objęty katalogiem uszczerbków wymienionych w tabeli oceny procentowej. Wyjątkowo, jeżeli określony uszczerbek na zdrowiu można zakwalifikować jako stały lub długotrwały, jednak jego przypadek nie został określony w tabeli oceny procentowej, wówczas jego ocena procentowa może być dokonana na podstawie pozycji najbardziej do niego zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej pomiędzy ocenianym stanem przedmiotowym, a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej (§ 8 ust. 3 ww. rozporządzenia). Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (art. 11 ust. 2 i 3 cytowanej ustawy).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że K. K. doznał urazu prawego nadgarstka w wyniku, którego powstało zaburzenie stabilności nadgarstka. Tego rodzaju uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 11 marca 2019r. należało ocenić z uwzględnieniem pozycji 122a tabeli uszczerbkowej, na 10 % zgodnie z opiniami biegłych sądowych specjalistów z zakresu ortopedii, przeprowadzonych w toku postępowania drugo instancyjnego.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17 września 2019 roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznał K. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 11 marca 2019 roku w wysokości odpowiadającej 10 % stałego uszczerbku na zdrowiu. W pozostałym zakresie apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W., który domagał się oddalenia odwołania w całości, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

sędzia Agnieszka Stachurska